

— И-и-и, че си бре-е! — изгледа ме презрително Стоянъ. — Не ги ли чу: нарекоха ни кукери! Ама то мене ми стана чооголно още въ Варна. Облѣкли сме се като гръцки паликарета съ капелки на глави, а сме си увили краката съ царвули и сме метнали на гърбоветъ си раници отъ американъ.

А! Готовъ бѣхъ да се разплача. Наистина, кака Пена (сестра ми) изрѣза навутѣ ни отъ вехти ризи и сега тѣ се вѣтрѣяха на нозетѣ ни, като

Бургасъ — пристанището

парцали: това бѣше тѣй! Но за раницитѣ тя купи дебелъ американъ отъ пазаря. Какво по-добро отъ това? Инакъ, право бѣше: не бѣхъ виждалъ и азъ никжде гражданчета съ бѣли дрешки и съ рогозени шапки на глава да пѣтуватъ съ царвули и съ раници. Но ние се бѣхме решили на това само, защото бѣхме предприели нѣщо велико: да видимъ България, да я видимъ съ очитѣ си!

А ето — излѣзе, че сме били съвсѣмъ смѣшни.

— Стояне, да не влизаме въ града, а?